

Тисяча парасольок Зірка Мензатюк

Хочу розповісти про дівчинку, яку ти недавно бачив. Пам'ятаєш, у магазині: вона сердилась, аж ніжкою тупала, бо мама не хотіла їй купити... ой, забула що. Чи то іграшку, чи хустинку-носовичка, чи щось інше. А оце дівчинці (звуть її Улянкою) захотілося нової парасольки.

- Купи! – смикала вона маму за рукав.
- Нащо їй тобі, Улясю, в тебе є парасолька.
- Але не така. Та без квіток, і не червона. Купи!
- Доню, в мене грошей не вистачить. Ми прийшли по інші речі.
- Інші потім купиш. А тепер парасольку!

Даремно мати вмовляла Улянку – та розсердилась, розпихалась, оченята її наповнилися злими капризними сльозами.

– Ти нехороша мама! – вигукнула дівчинка, висмикнула руку з матеріної долоні і вибігла з магазину.

Надворі вона розгубилася. Плакати не хотілось – мама однак не бачитиме її сліз. Піти б додому, але одній лячно.

– Що, нудьгуємо? – раптом почула мала. Коло неї стояв дідусь з довгою білою бородою – такою, як ото приклеюють Дідам Морозам на Новий рік.

– Нудьгую, – погодилася Улянка. – А ви працюєте Дідом Морозом?

– Ні. Але твоєму лихові зарадити можу. Хочеш, я подарую тобі тисячу парасольок?

– Аж тисячу?

– Так, тисячу звичайних дощових парасольок. У мене є ще й тисяча особливих, чарівних...

– Не треба особливих, – швидко заперечила дівчинка, адже вона знала, що всілякі чарівні речі – вигадка, а насправді їх нема. – Я хочу звичайних парасольок.

– Гарзд, – дідусь виїняв з кишені якусь річ, схожу на старовинний годинник, і щось у ній покрутив. – Вони вже в тебе вдома.

– Дякую, – мовила Улянка, не дуже, вірячи сказаному.

Уявіть собі: вдома вона справді побачила безліч парасольок! Червоних, зелених, синіх, коричневих, жовтих, з ромашками і гвоздиками, трояндами й фіалками, в горошок і в смужку, з найвигадливішими візерунками... Була навіть така самісінька, як та, що мама не схотіла купити. Улянка схопила її і побігла на вулицю, адже там саме зашелестів, як на замовлення, веселий теплий дощ. Рясні краплі лопотіли по новій парасольці. Та от досада: нікого з подруг чи просто знайомих дівчаток надворі не було. "Ач, боягузки, – зітхнула Улянка. – Повтікали від дощу, начеб вони з цукру!" Вона розглядалася по вікнах і балконах, але їй звідти ніхто не визирав, ніхто не дивився на її обновку.

Раптом з-за будинку вибігли дівчатка з одною на двох парасолькою. Несли її вони абияк, суєтні в обох намокли, а дівчатка ще й босоніжки покидали і ляпали по теплих калюжах. Улянка заздро подивилась їм услід. "їхня парасолька краща. Може, в мене теж є така?"

Вона не помилилася: вдома справді знайшла блакитну, як і в подружок на вулиці.

І ось Улянка знову надворі. Але навіть чалапати по калюжах чомусь невесело. Поодинокі перехожі квапились додому, на Улянку ніхто не звертав уваги, нікому й на гадку не спадало, що в цієї маленької дівчинки є вже аж тисяча парасоль і така точнісінько, як у перехожих у руках, у неї, напевно, є теж. "А як би всі мені позаздрили, дізнавшись про це!" – подумала Улянка.

Вона вернулася додому і вибрала з десятків найяскравіших парасоль. Проте й на цей раз їй не гулялося. Парасольки були важкі, розсовувалися на руках і – нікого не

дивували. Тільки один чоловік з лагідними очима сказав своїй доні: "Бачиш, яка хороша дівчинка? Несе подружкам парасольки, щоб не помокли. Молодець!" Улянка почервоніла від незаслуженої похвали, гуляти зовсім розхотілося, і вона подалась додому.

Але їй тут було не легше! Тато, вернувшись з роботи, хотів дивитися футбольний матч улюбленої команди, а до телевізора через парасольки годі приступитись; диван і крісла теж завалені ними.

– Негайно прибери цей базар! – нагрімав тато на Улянку. – Через тебе ніколи по-людськи не спочинеш!

Улянка взялась прибирати парасольки, але куди? Вони заповнили всю квартиру, лежали у всіх кутках, у шафах, на полицях...

– Мамо, я голодна! – побігла Улянка на кухню. – Давай вечеряти.

Мама тільки розвела руками:

– Яка вечеря, Улясю? Я ледве звільнила кухню від твоїх парасольок, тепер лиш починатиму варити...

Навіть лягти спати було неможливо: ліжечко теж заповнили кляті парасолі!

Вранці Улянка встала заспана й сумна. У двері подзвонили. Дівчинка відчинила й зраділа: це був учораїній дідусь.

– Негайно, негайно заберіть ці парасольки! – забувши привітатись, вигукнула вона.

– Як забрати? Всю тисячу?

– Всі до одної!

Дідусь зосередився і мовив довге-довге слово. Таке довге, що з ним казку буде важко дочитати до кінця. Якщо ви раптом схочете позбутись тисячі парасольок, подзвоніть мені, і я скажу вам те слово по телефону.

Так от, дідок мовив чарівне слово, і парасольки миттю пропали. Навіть усі речі, які через них мама, тато й Улянка не змогли покласти на місце, ураз прибрали себе самі. Дівчинка полегшено зітхнула.

— Усе-таки шкода, що ти не хочеш парасольок, — сказав дідусь. — Можу запропонувати тисячу незвичайних, з якими не буде ніякого клопоту...

— Куди я їх складатиму?! — відмахнулася Улянка.

— Їх не треба складати. І не треба носити з собою. У дощ досить оглянутись довкола.

— Невже?

— Ці парасольки мають ще одну властивість: стає дуже весело, якщо з кимось ними поділитись. То як, подарувати?

— Ага, — невпевнено погодилася дівчинка.

Вона саме бавилася з подругами в парку біля фонтана, коли небо захмарилось, повіяло прохолодою. Малі затривожились: треба вертати додому.

— Не журіться! — заспокоїла їх Улянка. — Один знайомий чарівник подарував мені тисячу парасольок, які з'являються, саме коли їх треба.

Поки діти розпитували про чарівника, важкі краплі посипалися на землю.

— Ой, де парасолі?

І раптом розлогий клен закивав їм гілкою: сюди, сюди! Дощ скочувався по його листю, і під крону не потрапляло жодної краплі. Справжнісінька зелена парасоля! Діти зграйкою гайнули у сховок.

— А до мене хто? Моя парасолька з цвітом! — кликала молоденька липка.

— А моя з яблучками! — шелестіла яблуня.

— У мене крона найрозлогіша, — хвалився горіх.

— Моя ж найвища, — додавав своє стрункий ясен.

— А моя з горобцями! — і собі манила дітей плакуча верба.

Дівчатка ховалися то тут, то там під розлогими кронами-парасолями, перебігали з-під одного дерева під інше і так голосно сміялися, що навіть сонце визирнуло крізь проталину в хмарі. А дощ шумів, розливався теплими калюжами, — ще цього літа не було такого веселого, такого сліпого дощу! Зелені парасолі намокали, краплі пробірались-таки поміж листя, але хіба то біда? Від дощу ростеться краще!

— А гарно ти придумала про чарівника і його парасолі, — сказали Улянці дівчатка, коли дощ перестав.

— Ага, — не стала заперечувати вона й сама здивувалася, як усе-таки незрозуміло буває: від тисячі парасоль утіхи менше, ніж від простого сховку під деревами.